

မောင်လှမျိုး(ချင်းချောင်းခြံ)

မျက်ဝန်းရေဆူအမှတ်-၁၅၀၀

ကျေးဇူးတင်လွှာ

ဤစာအုပ်၏ မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်းကို ခံစားဖန်တီးပေး သော ကဗျာဆရာ ဆရာနွယ်ဦးလှိုင်နှင့် ပန်းချီကားကို မျက်နှာဖုံးတွင် ထည့်သွင်းအသုံးပြုခွင့်ပေးသော ပန်းချီဆရာ ဆရာမင်းဝေအောင်တို့အား အထူးကျေးဇူးတင်လျက်ရှိပါသည်။

အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာ၊

ဘဝခရီးရှည်ကြီးတစ်ခုလုံးနဲ့ နှိုင်းစာလိုက်ရင်၊

အဲဒီ ု ခရီးလမ်းကြီးရဲ့ ဘူတာ တစ်ခုရဲ့ နာမည်ပါ။"

"ဘဝ အမှန် သိချင်ရင်

အဖြစ် အမှန်ကို သိရတယ်။

အဖြစ်အမှန်ကို၊ သိချင်ရင်

ပညာဉာဏ် ရှိရတယ်။

ပညာဉာဏ်ရှိချင်ရင်၊ ပညာသင်ရတယ်ကွဲ့"

"မင်းက၊ ကုလားထိုင် မက်တာကိုးကွ။

မှတ်ထား။ အကြံညီညွှံ့ချင်ရင်၊

နေရာမမက်ရဘူး။ အနေတတ်ဖို့ပဲ လိုတယ်"

လေးစားခင်မင်လျက်

မောင်လှမျိုး(ချင်းချောင်းခြံ)

* * *

(က)

ကျွန်တော် အသက် (၁၉)နှစ်အရွယ်လောက်က၊

ကိုရင်ဝတ်ဖြစ်ပါသေးသည်။ (ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောပြရမည် ဆိုလျှင်၊
သာသာနဲ့ဘောင်ကို၊ အပြီးဝင်မယ် ဟူသော၊ စိတ်ကူး ဖြင့်၊ ဝတ်ခဲ့မိခြင်းဖြစ်သည်။)

သာသနာအတွက်၊ ဝမ်းသာစရာဖြစ်ပါသည်။ (ကျွန်တော့် လို၊

ဗရုတ်သုတ်ခ၊တစ်ယောက်၊ သာသနာတွင်းသို့၊ အပြီး မဝင်ရောက်ဖြစ်ခြင်းသည်၊
သာသနာသန့်ရှင်းတည်တံ့ခိုင်မြဲရေးတွေ ဘာတွေ၊ လုပ်ဖို့ မလိုတော့ခြင်းပင်ဖြစ်၏)။

*

အသက်(၁၄)နှစ်လောက်က၊ မိဘက ရှင်ပြုပေးသဖြင့်၊

သာမဏေပြုရသည်။ (ကိုရင်ဝတ်ရသည်။)

အဲဒီ (၁၉)နှစ်သားမှာ၊ ဝတ်ရတာ က,တော့၊ ရာဂမီး

တောက်လောင်နေရသောကြောင့်၊ ဖြစ်၏ ။ ရာဂမီး ..ဟု၊ တမင်
မြင်သာထင်ရှားအောင်၊ သုံးနှုန်းပြခြင်းဖြစ်သည်။ လူတွေ ပြောပြော နေကြသည့်၊
အချစ်မီး ... အချစ်မီး .. ဆိုသည်မှာ၊ ရာဂမီးကို၊ ခေါ်ဆိုနေကြခြင်းဖြစ်၏ ။

ပြီးစလွယ်ပြောပြရလျှင်၊ အသက်(၁၉)နှစ်လောက်မှာ၊ ကျွန်တော်

အသည်းကွဲတယ်ပေါ့ဗျာ။

ခံစားဖူးသူတိုင်း၊ သိရှိစာနာတတ်ကြပေလိမ့်မည်။

အသည်းကွဲရောဂါသည်၊ ငယ်ရွယ်သူတိုင်းအဖို့၊ ကုရာနတ္ထိ၊ ဆေးမရှိသော၊
ရောဂါအမျိုးအစားဖြစ်၏ ။

အရက်သောက်တော့လည်း၊ မူးတုန်း ခဏ။

မူးလေ.. ပိုသတိရလေ ...၊ ပိုခံစားရလေ။ ပို၍ ပို၍ ပေါက်ကွဲရလေလေ။

တခြား မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲမိပြန်တော့၊ စိတ်က ..ပိုပျော့ ..ပိုငြိမ်..

ပိုတွေး ..ပို၍ ပို၍ ခံစား။ ဆေးခြောက် ပေါက်ပြီး၊ ဂစ်တာတီး သီချင်းအော်ဆိုရင်း ၊
ငိုများတောင် ငိုမိပါ သေးရဲ့။

အဲဒီ လိုနဲ့၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ပီပီ၊ သောက၊ ပရိဒေဝကို၊ ဉာဏ်မီသလောက်၊

ကုမရသည့် အဆုံး၊ သူ့ဘာသာ၊ သာသနာ့ အရိပ်မှာ အေးအေးလူလူ၊
နေထိုင်ကျင့်သုံးနေကြသည့်၊ သံဃာတော်အရှင်သူမြတ်တို့ရှိရာ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့၊
အသည်း ကွဲရောဂါသည် လူမမာအဖြစ်၊ ရောက်ရှိသွားတယ်၊ ဆိုပါတော့။

ကျွန်တော် ကိုရင်ဝတ်ပါရစေ ..ဟု၊ မိဘ၊ကို အရင် ပြောသည်။

"ဘုန်းကြီးတွေ ကိုရင်တွေ ..သူ့ဘာသာ အေးအေး ဆေးဆေး နေကြပါစေကွာ။ မင်း
သွားမနှောင့်ယှက်ပါနဲ့"ဟု၊ အဖေ၊ ထောပနာပြုသည်။

အမေက ...

"လှမျိုးအောင်ရယ်၊ စိတ်ရှုံးပေါက်တိုင်း၊

လျှောက်ပြောမနေနဲ့"

(အသည်းကွဲဝေဒနာကြောင့်၊ ခံစားရသက်သာအောင်၊

သာမဏေဘဝ၊ကို၊ ခံယူချင်တာပါဟု၊ ကျွန်တော်ဖွင့်မပြော)။

နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်၊ သာမန် ကိုရင်ဝတ်ချင်သလို

မျိုးသာ၊ ကျွန်တော်ပြောမိ၏ ။

"သား၊ အပြီးဝတ်မှာ၊ အမေ။ လူ့ဘောင်က၊

ပူလွန်းတယ်။ အဲဒါကြောင့်၊ မေမေတို့၊ ခွင့်ပြုချက် တောင်းနေတာ"

"နင် ..စာတိုရှုံး မလုပ်တော့ဘူး ပေါ့"

(ကဗျာဆရာ ..စာရေးဆရာ မလုပ်တော့ဘူးလား ..ဟု၊ အမေ
မေးခြင်းဖြစ်၏)။

"ရဟန်းဘဝနဲ့ ရေးမှာပေါ့"

အမေက၊ နှုတ်ခမ်းမဲ့ကာ၊ အားပေးစကားဆို၏ ။

"တော်ပါတော့ဟယ်။ တော်ကြာ..၊

နင်လည်း သင်္ကန်းဝတ်ရော။ အဲဒီ ကျောင်းက၊

ကိုယ်တော်တွေအကုန်လုံး၊ ဗုဒ္ဓ သာသနံ စိရံ တိဋ္ဌတု

သုံးကြိမ်ရွတ်ပြီး၊ လူထွက်ကုန်ပါဦးမယ်"

အမေ အားပေးစကားကြောင့်၊ ကျွန်တော် တဟားဟား

ရယ်မိပါသေးသည်။ (ရယ်မောနေမိစဉ်မှာပင်လျှင်၊ ကွေကွင်းသွား သူ ချစ်သူကို၊
သတိရလိုက်ပါသေး၏)။

*

ဤသို့ဖြင့်၊ အိမ်ကို အသိမပေးဘဲ၊ ကျွန်တော်ကိုရင်ဝတ်ခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်။

သူငယ်ချင်း ဇော်ဦးသန်းက၊ ကျွန်တော်ထက်၊ အသက်

နှစ်နှစ်ခန့်ကြီးသဖြင့်၊ ပဉ္စင်းတက်သည်။

နောက်ထပ် သူငယ်ချင်း အောင်ဖူးက၊ ကျွန်တော်နဲ့ ရွယ်တူ၊

အသက်(၁၉)နှစ်မို့၊ ပဉ္စင်းတက်၍ မရ။

ကျွန်တော့်လို၊ ကိုရင်ကြီးသာ၊ ဝတ်ရ၏။ (ဇော်ဦးသန်း တို့ မိသားစု၊
ရဟန်းခံရှင်ပြုအလှူပွဲမှာ၊ ကျွန်တော်နှင့် အောင်ဖူး ကိုရင်ဝင်ဝတ်ကြခြင်းဖြစ်၏)။

*

ကျွန်တော်နှင့် အောင်ဖူး၊ ဇော်ဦးသန်းတို့၊ ဆံချပြီးနောက်၊
ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က၊ ကျွန်တော်နှင့် အောင်ဖူးကို၊ ကြည့် လျက်

"သင်္ကန်းအပ်၊ သင်္ကန်းတောင်း၊ ရသလား"

"ရပါတယ် ဘုရား"

"မင်းကရော"

အောင်ဖူးကို မေးခြင်းဖြစ်၏။

"တပည့်တော် မေ့နေပါတယ်ဘုရား"

"ကဲ ..ဒါဆို မင်းက ..ဦးဆောင်ပြီးဆို"

လက်ထဲမှ သင်္ကန်းကို၊ ကိုင်မြှောက်လျက်၊ ကျွန်တော်ရွတ် ဆိုသည်။

"သကလ ဝဇ္ဇ ဒုက္ခ နိဿရဏ နိဗ္ဗာ နဿ

သစ္စိ ကရဏတ္ထာယ ဣမံ ကာသာဝံ ဂဟေတွာ

ပဗ္ဗာဇေထ မံ ဘန္တေ အနုကမ္မံ ဥပါဒါယ။

အရှင်ဘုရား။ အလုံးစုံသော သံသရာဝဋ်

ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်သော နိဗ္ဗာန်ကို မဂ်ဉာဏ်

ဖိုလ်ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုပါရခြင်းအကျိုးငှာ-

ဘုရားတပည့်တော်၏ လက်၌ ရှိသော ဤ

သင်္ကန်းကို၊ ယူတော်မူ၍ ၊ တပည့်တော်ကို၊ သနား

စောင့်ရှောက် ချီးမြှောက်သော အားဖြင့်၊

ရှင်သာမဏေပြုတော်မူပါဘုရား။"

ဆရာတော်က၊ သင်္ကန်းကို လက်ခံယူပြီးနောက်-

"အေး။ ဒါက.. သင်္ကန်းအပ်တာ။

သင်္ကန်းတောင်း၊ ထပ်ဆို"

ကိုရင်ကြီး ဝတ်ပြီးလျှင်၊ ပဉ္စင်းတက်ရမည့် ဇော်ဦးသန်းနှင့် အောင်ဖူးတို့၊

အလွတ်မရကြ။

ကျွန်တော် အလွတ်ရသည်။

"သက္ကလ ဝဇ္ဇ ဒုက္ခ နိဿရဏ နိဗ္ဗာနဿ

သစ္စိကရဏတ္ထာယ ဧတံ ကာသဝံ ဒတွာ ပဗ္ဗာဇေထမံ ဘန္တေ အနုကမ္မံ

ဥပါဒါယ။

အရှင်ဘုရား။ အလုံးစုံသော သံသရာ ဝဋ်

ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်သော နိဗ္ဗာန်ကို မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ဖြင့်၊

မျက်မှောက်ပြုပါရခြင်း အကျိုးငှာ၊

အရှင်ဘုရား၏ လက်၌ ရှိသော၊ ဤသင်္ကန်းကို၊

ပေးတော်မူ၍ တပည့်တော်ကို၊ သနားစောင့်

ရှောက်လျက်၊ ချီးမြှောက်သောအားဖြင့်၊ ရှင်သာမဏေ

ပြုပေးတော်မူပါဘုရား။"

သင်္ကန်းရုံပြီးကြသောအခါ၊

"ဘန္တေ၊ သံသာရ ဝဋ္ဋ ဒုက္ခတော၊

မောစနတ္ထာယ ပဗ္ဗန္ဓိ ယာစာမိ။

ဒုတိယမ္ပိ၊ ဘန္တေ၊ သံသာရ ဝဋ္ဋ ဒုက္ခတော၊

မောစနတ္ထာယ၊ ပဗ္ဗန္ဓိ ယာစာမိ။

တတိယမ္ပိ၊ ဘန္တေ၊ သံသာရ ဝဋ္ဋ ဒုက္ခတော၊

မောစနတ္ထာယ၊ ပဗ္ဗန္ဓိ ယာစာမိ။

အရှင်ဘုရား သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ၊ လွတ်

မြောက်ပါရခြင်းအကျိုးငှာ၊ ရှင်သာမဏေ၊ အဖြစ်

ကို၊ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင်လျှောက်ထားတောင်းခံပါ၏ ..ဘုရား"

ဤသို့ဖြင့်၊ ဆရာတော်မှ၊ ဆယ်ပါးသီလ၊ပေးပြီး ကျွန်တော် ရော

..ဇော်ဦးသန်းရော၊ အောင်ဖူးရော၊ ကိုရင်ကြီးတွေ ဖြစ်သွား ရလေ၏ ။

(ဇော်ဦးသန်းက၊ ပဉ္စင်းခံမည်ဖြစ်သောကြောင့်၊ သိမ်ဝင် ရပေဦးမည်)။

*

ဇော်ဦးသန်း၏ ဘွဲ့တော်က ၊ ရှင်စန္ဒိမာ၊ အောင်ဖူး၏

ဘွဲ့တော်က ၊ ရှင်ဥက္ကဋ္ဌ၊ ကျွန်တော့် ဘွဲ့တော်က၊ ရှင်ဝိလာသ။

အသက်(၁၄)နှစ်တုန်းက၊ ရှင်ပြုပြီး၊ ကိုရင်ဝတ်ဖူးခဲ့စဉ်က၊

ပေးထားသော ဘွဲ့အမည်ကိုသာ၊ ဆရာတော်က၊ ပြန်လည်ချီးမြှင့် ခြင်းဖြစ်၏ ။

*

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်၊ ထို ကျောင်းတိုက်တွင်၊ ကျွန်တော် ကဲ့သို့၊

"ရှင်ဝိလာသ" ..ဟူသော၊ ဘွဲ့အမည်ဖြင့်၊ ကိုရင်ငယ် ငယ် လေး တစ်ပါးလည်း၊
ရှိနေလေ၏ ။ (ကြိုတင် အသိပေးရမည်ဆိုပါက၊ ဤဝတ္ထုဇာတ်လမ်း၏ အဓိက
ဇာတ်ကောင်မှာ၊ ထိုကိုရင်လေး "ဝိလာသ"ပင်၊ ဖြစ်၏)။

★

(၁)

အိမ်ကို အသိမပေးဘဲ၊ ငွေငါးကျပ်တန်တစ်ရွက်ယူပြီး၊ သူငယ်ချင်း
ဇော်ဦးသန်းနှင့် အောင်ဖူးတို့ သင်္ကန်းစည်းကြသည့် နောက်သို့၊ လိုက်ပြီး၊
ကျွန်တော်ပါ ရော့ရှ် ၊ ကိုရင်ဝတ်ခြင်းဖြစ်၏ ။

" မျက်ဝန်းရေဆူအမှတ်-၁၅၀၀ " .. ဟူသည့် ၊

ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကို၊ ဘယ်ကစပြီး၊ ဘယ်လိုရေးရမည်..ဟု၊တွေးနေ
ရင်းမှ ၊ ကိုယ့် အကြောင်းကို ၊ ကိုယ့်ဘာသာ အရင်ရေးပြီး ၊

စချင်စိတ်ဖြစ်သောကြောင့်၊ ယခုကဲ့သို့ ရေးပြနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့
ရေးပြရခြင်းမှာ ရည်ရွယ်ချက်တော့ ရှိပါသည်။

အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့၊ ရည်စားပူမိပြီး ၊ ဘုမသိဘမသိ၊

ကိုရင်ဝတ်ခဲ့မိသောလူငယ်တစ်ယောက်အဖို့၊ သာသနာ့နယ်မြေ အတွင်း၊
ပေါက်ကရတွေလုပ်ခဲ့မိ၊ ကျူးလွန်ခဲ့မိသည်ကို၊ (တစ်သက် တာအတွက်)
ဝန်ခံပြောပြလိုခြင်းလည်း၊ ပါဝင်သကဲ့သို့၊ ရှင်သာမဏေ အပါအဝင်၊
သာသာနာ့ဝန်ထမ်းရှင်ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်၊ သိက္ခာတို့၊ မည်မျှ
များမြှောင်လေသည်ကိုလည်း၊ သိရှိလိုက်နာခဲ့ရသည့် အကြောင်း ရှိသေးလေးမြတ်စွာ၊
မှတ်သား ထားခဲ့ရကြောင်းတွေကိုလည်း၊ အနည်းငယ် ခန့်မှန်း သိမြင် စေချင်သော၊
ရည်ရွယ်စိတ်လည်း၊ ရှိနေပြန်သည်။

ထို့အပြင်၊ ထို ..ကိုရင်ဝတ်ခဲ့သော တစ်လနှင့် ဆယ့် ငါးရက်အတွင်း၊
စာချဘုန်းကြီး ဦးဝဏ္ဏသီရိက၊ ကျွန်တော့်ကို၊ ကဗျာ ဖွဲ့နည်း၊ ရေးနည်းတွေကို၊
တစ်ဖက်အခန်းမှနေ၍ ၊ ညစဉ် နှုတ်ဖြင့် သင်ကြားပေးခဲ့သည်ကိုလည်း၊
ပြောပြချင်ပြန်သေး၏ ။

*

အမှန်အတိုင်း၊ ဝန်ခံတောင်းပန်ရမည်ဆိုလျှင်၊ ဝိနည်း စည်းကမ်းကို၊
မလိုက်နာတတ်သေးခင် နေ့ရက်များ အကြောင်းကို၊ ရေးပြမိခဲ့သည်ရှိသော်၊
ကျွန်တော့်၏ ငယ်ဘဝ၊ မှားယွင်းကာလ၊ ကိုသာ၊ ဖော်ပြလိုရင်း၊ ဖြစ်ပြီး။
သာသာနာကို ညှိုးနွမ်းစေလိုရင်း၊ မရှိပါကြောင်း၊ အားလုံးကို၊ ဝန်ခံ၊ ဝန်ချ၊
တောင်းပန်လိုပါသည်။

စာဖတ်သူတို့၊ ရယ်ပွဲဖွဲ့စရာ လေးများဟုသာ၊ မှတ်ယူ ခံစားဖတ်ရှုပြီး၊
မလျော်ကန်သည့် ကိစ္စတိုင်းအတွက်၊ ခွင့်လွှတ် ပေးကြပါရန်၊
အထပ်ထပ်ပန်ကြားချင်ပါသည်။

(ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့၊ ကိုရင်ဝတ်နဲ့ အဦးအစ
နေ့ရက် များအတွင်း၊ ကျွန်တော်ပေါက်ကရတွေ၊ လုပ်ခဲ့မိလို့ပေါ့)။

*

"တေဇန"

"ဘာလဲကွ"

"တေနေ "ဆိုသူမှာ၊ ထိုကျောင်းတိုက်၏ ၊ ကိုရင်ကြီးဖြစ်၏ ။

"အရှင်ဘုရားတို့၊ ကိုရင်စ,ဝတ်တုန်းက၊

ညဘက်ဗိုက်မဆာဘူးလား"

"ဆာတာပေါ့ကွ"

"ဆာတော့ ဘယ်လို၊ နေသလဲ။ ဟို ...

မဆာအောင်၊ ဘာလုပ်ရသလဲ မေးတာပါ"

"မင်းက ဘာလို့ မေးတာလဲ"

"တပည့်တော် ဗိုက်ဆာလို့၊ မေးတာပါ"

"ဆာရင် စားလိုက်ပေါ့ကွ"

"ညစာ၊ မစားရဘူးဆို"

"ဆာရက်သားနဲ့၊ ကျိတ်ခံနေရင်၊ ပိုပြီး ငရဲ

ကြီးတယ်ကွ"

"ဟုတ်လား"

"အေး"

"တပည့်တော်၊ အအေး ဘုန်းပေးတာလည်း၊

မရဘူး။ ဆာနေတုန်းပဲ"

"ဟေ့ကောင် ပိလာသ"

"ဘုရား"

"မင်း...၊ စကားတွေ ဝေ့မနေနဲ့။ မင်း

...တစ်ခုခုစားချင်နေတာ၊ မဟုတ်လား"

"မှန်ပါ ဘုရား"

"သိမ်ဆင်း လောင်းတုန်းက၊ ဝတ္ထုငွေတွေ၊

မင်းမှာရှိတယ်မဟုတ်လား"

"ရှိတယ်"

"ရှိရင်ပေး။ ငါ..ဆီချက်ခေါက်ဆွဲ သွား

ဝယ်ပေးမယ်"

"ည ရှစ်နာရီထိုးပြီးရင်၊ ကျောင်းအပြင်ကို၊

ဘယ်သူမှ မထွက်ရဘူးဆို။ အခု၊ ကိုးနာရီထိုးနေပြီ။ ကိုရင်က၊

ဘယ်လိုလုပ်၊ အပြင်ထွက်မှာလဲ"

"ခိုး ထွက်မှာပေါ့ကွ။ မင်းရော ဥက္ကဋ္ဌရော၊

လိုက်ခဲ့။ မင်းတို့ သူငယ်ချင်း ဦးဇင်း ဦးစန္ဒိမာ

မသိစေနဲ့"

"သူလည်း၊ ဆာနေမှာပဲ"

"ဒါဆို၊ သူ့အတွက်ပါ၊ တစ်ထုပ်ပိုဝယ်လိုက်

မယ်"

"တပည့်တော်တို့ ငရဲကြီးမှာလား ဘုရား"

"ငရဲကြီးမှာကြောက်ရင်၊ မစားနဲ့ကွာ"

"ဆာတယ် .. ဘုရား"

ရှင်ဥက္ကဋ္ဌ ခေါ် အောင်ဖူးက . .

"ပြောတော့၊ တစ်သက်လုံး ဝတ်မှာလေး

ဘာလေးနဲ့။ တစ်သက်လုံး ဝတ်မယ့် ကောင်က၊

တစ်နပ်တောင်၊ အငတ်မခံနိုင်ဘူး"

"မင်းရော မဆာဘူးလား"

"ငါက ..နည်းနည်းပဲဆာတာ"

"မင်းနေနိုင်ရင်၊ မင်းမစားနဲ့ပေါ့ကွ"

"မစားဘူး။ ဒါပေမဲ့ .. မင်း စားရင်တော့၊

ငါ၊ ဘုန်းကြီးနဲ့ တိုင်ရလိမ့်မယ်"

"ဟေ့ကောင်၊ အောင်ဖူး"

"ဟေ့ကောင်၊ ဝိလာသ။ ငါ့နာမည် ဥက္ကဋ္ဌ

ကွ။ လူနာမည် မခေါ်နဲ့"

"အေး ..။ ဥက္ကဋ္ဌ။ မင်းတိုင်ပြီဆိုတာနဲ့၊

မင်း သရဲကြောက်တတ်တဲ့ အကြောင်းကို၊ ငါ..

အကုန်လုံးကို လိုက်ပြောမယ်"

"မင်း..၊ အကျင့်မယုတ်နဲ့နော် ဝိလာသ"

"ကဲ ကဲ။ မင်းတို့.. နှစ်ပါးစလုံး၊ စားမှာ

လား၊ မစားဘူးလား။ မြန်မြန်ပြော။

ဆယ်နာရီလောက်ဆို၊ ဘုန်းကြီးက

ROUND လှည့်တာ၊ ဘုန်းကြီး မလှည့်ခင်၊ သွားရမှာကွ"

တေဇန၏ စကားကြောင့်၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ပါးစလုံး၊

ငြိမ်သက်သွားကြရ၏။ ပြီးနောက်.. အားလုံးသဘောတူ၊ ကျောင်း အပြင်သို့၊
ခိုးထွက်ကြသည်။

*

"ဒုန်း ..ဒုန်း ..ဒုန်း"

"ဗျို့ ..ဒကာကြီး။ ဒကာကြီး"

"ဘယ်သူတုန်း"

"ဒကာကြီး ၊ ကိုရင်ပါ။ တေဇနပါ"

"ဪ၊ ကိုရင်။ ဘာဖြစ်လို့တုန်း။ ည

ကြီးမင်းကြီး"

"ဆီချက် ခေါက်ဆွဲ လေးပွဲလောက် ပေးစမ်း

ပါ။ ဒီမှာ ..ကိုရင်အသစ်တွေ ဗိုက်ဆာလို့"

"အာ..။ ဆီချက်မရှိတော့ဘူး။ ဆီချက်

မရှိရင်၊ လုပ်လို့မရတော့ဘူးလေ ကိုရင်ရဲ့"

"ဆီချက်မရှိရင်၊ ဆီစိမ်းနဲ့ သုပ်ပေးဗျာ။

မြန်မြန်လုပ်"

"ဒုက္ခပါပဲ။ ကိုရင်တို့တော့၊ ဘုန်းကြီးသိရင်၊

အရိုက်ခံကြရဦးမယ်"

"ဒကာကြီးပြန်မပြောရင်၊ ဘုန်းကြီးမသိပါဘူးဗျာ" ..ဟု၊ တေဇန
ပြန်ပြောလေ၏ ။

ထိုညအပါအဝင်၊ သုံးညတိတိ၊ ကျွန်တော်တို့၊ ညစာ ခိုးစားဖြစ်ခဲ့ကြ၏ ။
(ထို ခိုးစားသော ညစာမှာ၊ ဆီစိမ်းနှင့် ပဲငံပြာ ရည် ထည့်သုပ်သော၊
ဆီစိမ်းခေါက်ဆွဲသုပ်များဖြစ်လေ၏)။

★

(၇)

"အဆောင်သူ ...အဆောင်သူ ...

အဆောင်သူ။ အလွမ်းပြေ..။ အဆောင်သူ

အလွမ်းပြေ ရောက်လာတယ်"

ကိုရင် "ရွဲ့ကြီး"၏ အသံ။ (ရယ်လိုက်လျှင် ပါးစပ်က၊ နားတစ်ဖက်သို့ ၊

တက်ချိတ်မတတ်၊ ပါးစပ်ရွဲ့သွားလေ့ရှိသဖြင့်၊ သူ့ကို၊ ရွဲ့ကြီး ..ဟု ၊ခေါ်ကြ၏)။

ရွဲ့ကြီးက၊လည်း၊ ဤကျောင်း၏ ဌာနေ ကိုရင်မဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့လို၊

နွေကျောင်းပိတ်ရက်၊ ဝတ်သော၊ ကိုရင်။ သူက၊လည်း ပြဿနာနှင့်

သင်္ကန်းစည်းသူဖြစ် ၏ ။

ရပ်ကွက်ထဲ ရန်ဖြစ်ရင်း၊ ရန်ဖြစ်သူ၏ ဦးခေါင်းကို၊အုတ် ခဲဖြင့်

မထုရက်သဖြင့်၊ အုန်းသီးဖြင့် ထုလိုက်လေသည်။ ဟိုရောက်

ဒီရောက်ရောက်လုဆဲဆဲ၊ ဆရာတော်က ရိုက်နှက်ဆုံးမ၊ပြီး၊ ခေါ်ယူ

ထိန်းသိမ်းထားခြင်းခံရသူ။

"အဆောင်သူ၊ အဆောင်သူ ..."

ကျောင်းဝင်း၏ ဝင်းနံရံအပြင်ဘက်သို့၊ ဟိုချောင်း ဒီချောင်းဖြင့်၊

သီချင်းအော်ဆိုနေသူ၊ ရွဲ့ကြီးအား၊ တေနေနှင့် ဦးဇင်း- စန္ဒိမာက-

"ဟေ့ကောင် ရွဲ့ကြီး။ ဘုန်းကြီးကြားသွားမယ်နော်"

"အဆောင်သူက၊ ဘယ်မှာလဲ"

"ဟိုမှာလေ ..။ အများကြီးပဲ"

ရွဲ့ကြီး ညွှန်ပြရာသို့၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံး၊ ခြေဖျား
ထောက်လျက်ကြည့်မိ၏ ။

အနီးရှိ၊ သီလရှင်ကျောင်းမှ၊ သီလ,ရှင်ဆရာလေးများ။
ရေချိုးဆင်းချိန်ကို၊ ရွဲ့ကြီး လှမ်းနောက်ခြင်းဖြစ်သည်။

"ရွဲ့ကြီး၊ မင်း ..ငရဲကြီးမယ်နော်"

"ငါ..ဘာပြောလို့လဲ"

"မင်း, ဘာဖြစ်လို့၊ ဆရာလေးတွေကို အဆောင်သူ ..အဆောင်သူ ..လို့၊
လှမ်းအော်နေတာလဲ"

"ဟေ့ကောင်၊ ဝိလာသ။ မင်း.. သေသေ ချာချာကြည့်။ အဲဒါ
သီလရှင်တွေနေတဲ့ အဆောင်ကွ။ အဆောင်မှာနေလို့ အဆောင်သူ..လို့၊ ခေါ်တာ၊
ဘာဖြစ်လဲ။ ငရဲကြီးစရာလား"

ကျွန်တော် ဘာမျှ ပြန်မပြောခင်၊ ရှင်ဥက္ကဋ္ဌ(ခ)အောင်ဖူးက -

"မင်းက ကိုရင်နှာဘူးပဲ"

"ငါက.. ခုနက၊ ဆရာလေးတွေထဲ မှာတောင်။ မင်းလိုဖြူဖပ်
ဖြူရော်တစ်ပါးတွေ့ လိုက်သေးတယ်။

မင်း ... ကိုရင်မဝတ်ဘဲ၊ သီလရှင် ဝတ်ပါလား။

မင်းနဲ့၊ သီလရှင်အဝတ်နဲ့ လိုက်တယ်။ ဟဲဟဲ" ရွဲ့ကြီး၏ နားရွက်ကို၊
အောင်ဖူး လိမ်ဆွဲလေ၏ ။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် လစ်တွဲအချိန်၊ မျက်ကွယ် အချိန်တွင်သာ၊
ပေါက်ကရလုပ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဘုရားဝတ်တက် ချိန်တွင်မူ၊ သေသေချာချာ
ဂရုတစိုက်၊ ရိုသေလေးစားစွာ၊ နာယူ ကျင့်သုံးကြသည်။

ထိုအထဲတွင်၊ ချီးကျူးစရာ အကောင်းဆုံးမှာ၊ ကိုရင်ရွဲ့ကြီး ဖြစ်၏ ။

"အာရုံတွေများနေရင်၊ စိတ်က များနေမှာ ပဲ။

စိတ်များနေရင်၊ စိတ်က လှုပ်နေမှာပဲ။

စိတ်လှုပ်ရင်၊ ကိုယ်လည်း လှုပ်နေ ယိမ်းနေမှာပဲ။

အဲဒီ တော့ -စိတ်ကို မြင်အောင်ကြည့်။ ခန္ဓာရဲ့ အာရုံပြုရာ အရပ်မှာ
စိတ်ရှိတယ်။ အဲဒီ စိတ်ကို၊ မြင်အောင်ကြည့်။ ငြိမ်အောင်ထား။ တည်အောင်နေ။
ခိုင်အောင်လုပ်။

ကိုယ့်စိတ်ကို..ကိုယ်၊ မြင်ပြီ၊ ငြိမ်ပြီ၊ တည်ပြီ၊ ခိုင်ပြီဆိုရင်၊ သူတစ်ပါး
စိတ်ကို သိဖို့ဆိုတာ၊ မခဲယဉ်းတော့ဘူး။

ကိုယ့်စိတ် ခိုင်ခိုင်မာမာနဲ့၊ သူတစ်ပါး စိတ်ကို၊ မြင် ..သိပြီဆိုရင်၊
ကိုယ့်စိတ်နဲ့၊ သူတစ်ပါးကို ညွှန်လို့ရတယ်။

သေသေချာချာ..လုပ်။ ဒါ ..သမထ ဘာဝနာခေါ်တယ်။ သမထ မပါဘဲ၊
သမာဓိ မတည်ဘူး။ သမာဓိ အားကြီးမှ၊ ဝိပဿနာ ရှုနိုင်မယ်.."

ဆရာတော်က၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းပေးပြီးတိုင်း၊ ဘုရားခန်းမှာ၊ ကြွ သွားစမြဲ။
(ကြေးစည်သံကြားမှ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း ရပ်ရသည်။ ထိုအခါကျ မှ၊ ရှေ့တွင်
ထိုင်နေကြသော၊ ဦးဇင်းများက၊ ဦးဆောင်အမျှဝေကြ ၏ ။ ကြေးစည်တီးသူမှာ၊
တေဇန)၊

တခြားအချိန်၊ အများနည်းတူ၊ ဘုရားဝတ်ပြုနိုင်ပါသော် လည်း၊

ကျွန်တော့်မှာ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း ထိုင်ချိန်၌ ဂနာမငြိမ်။ ဟိုက ယားသလိုလို၊ ဒီက ရွသလိုလို၊
ဟိုက နာသလိုလို ဒီက ကိုက် သလိုလိုဖြင့်၊ ကြေးစည်သံကိုသာ၊ နားစွင့်နေမိသည်။
(ကမ္မဋ္ဌာန်း ထိုင်နေချိန် တစ်ချိန်လုံး၊ ကိုရင်လူထွက်ချင်စိတ်ပင်၊ ဖြစ်ရ၏ ။
ပင်ပန်းလွန်းသော အလုပ်ဟု တွေးမိသည်)။

ရွဲ့ကြီးက၊တော့၊ ကျွန်တော့်လိုမဟုတ်။ တခြား အချိန်တွေ ပေါက်ကရ
လုပ်ချင်လုပ်မည်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်နေချိန်မှာတော့၊ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။

မျက်လွှာချ၊ မျက်လုံးစင်းပြီး၊ လက်ဖဝါးနှစ်ဘက်ကို၊ ယှက်တင်လျက်၊
ဣန္ဒြေကြီးလွန်းလှသည်။ အချိန်ပြည့်၍ ၊ ကြေးစည် သံကြားလျှင်ပင်၊ သူတစ်ပါးလို၊
ကမူးရှူးထိုး၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းမဖြုတ်။ ဖြည်းညင်းစွာ၊ ဣရိယာပုတ်ပြောင်း၏ ။
ငြိမ်သက်စွာ အမျှဝေ၏ ။ ဘုရားခန်းမှ၊ စီတန်းထွက်ခွာလျှင်လည်း၊
ခြေလှမ်းတို့သည်၊ တည် ကြည်ဖြည်းနှေးလှလေ၏ ။

တစ်သက်လုံး၊ သင်္ကန်းဝတ်ချင်သူ ကျွန်တော့်အဖို့၊ ရွဲ့ကြီး လောက်တော့၊
တည်ငြိမ်သင့်ပေသည်။

*

"ရွဲ့ကြီး"

(ရွဲ့ကြီး၏ သာမဏေဘွဲ့အမည်ကို၊ မမှတ်မိသဖြင့်၊ ထိုကဲ့သို့
ခေါ်ဝေါ်ခြင်းဖြစ်သည်)။

အောင်ဆန်းမြို့က၊ လာဝတ်သော ကိုရင်ကို၊ အောင်ဆန်း။

တရုတ်လူမျိုးနှင့်တူသော ကိုရင်ကို၊ တရုတ်ကြီး။ ဝါဒိစ္စလား ... ဘာလား၊
ဘွဲ့အမည်ရှိသော၊ ဦးပဇင်းကိုလည်း၊ ဦးဇင်းဝါကြီး..ဟု၊ ကျွန်တော်တို့
ခေါ်ဝေါ်မိခဲ့ကြ၏ ။

"ငါ တရားထိုင်တာ မင်းလို၊ မငြိမ်ဘူး။ အဲဒီ လို၊ ငြိမ်အောင်၊ မင်း ဘယ်လို၊ နှလုံးသွင်း တာလဲ။ ငါ့ကို ပြောပြစမ်းပါ"

"နှလုံးသွင်းဖို့ မလိုပါဘူးကွာ။ အဓိက က၊ အာရုံငြိမ်ဖို့ပါပဲ"

"အေး။ ဟုတ်တယ်လေ။ အဲလို အာရုံငြိမ်ဖို့၊ ဘယ်လို လုပ်တာလဲ။ ငါ့ကို ပြောပြစမ်းပါ"

"မနက်ဖြန် ညနေကျမှ၊ ပြောပြမယ်ကွာ။ မင်း..ငါ့အနားမှာ၊ လာထိုင်။

ဒါ..အနီးကပ်၊ ပြောပြမှ၊ အဆင်ပြေမယ့် ကိစ္စကွ"

"အေး အေး။ ပြီးရော။ ငါက.. တစ်သက်လုံး၊ ဝတ်မှာကွ။ အဲဒါကြောင့်၊ သေသေချာချာ၊ လုပ်တတ်ချင်တာ"

"ဝီလာသ။ မင်း အပိုမပြောနဲ့။ တစ်သက်လုံး၊ ဘုန်းကြီးဖြစ်ဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူးကွ။

ငါတောင်၊ ထွက်ချင်လှပြီ။ အပြင်မှာနေရင်၊ ရန်ဖြစ်ဖြစ်နေလို့၊ ဘုန်းကြီးက၊ ငါ့ကို သင်္ကန်း စည်းပေးထားတာ"

"ရဲဖမ်းမှာစိုးလို့၊ လာပုန်းနေတာပေါ့။ ဟုတ်လား"

"ရဲက၊ ငါ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေရင် မဖမ်းဘူးဆိုလို့၊ နေနေတာကွ။

မင်းလို..၊ မယားတရူးပြီ၊ လာဝတ်တာ မဟုတ်ဘူး"

"ခွဲကြီး။ ငါ ချစ်သူနဲ့ကွေကွင်းခဲ့ရတာ ပါကွာ။ မယားတ ရူးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းက၊ လည်း"

"ဘယ်လို ကွေကွင်းခဲ့တာလဲ။ ပြောပြ"

"ဆယ်တန်းဖြေပြီးပြီးချင်း၊ ခိုးပြေးမလို့၊ မခိုးဖြစ်တော့ဘူးလို့၊ သူ့အစ်မကို၊ သွားပြောရင်း..၊ စာမေးပွဲချိန်လည်း၊ မမီ၊ သူ့လည်းမခိုးဖြစ်။

နောက်ပြီး..၊ စာမေးပွဲပြီးပြီးချင်း၊ သူ့ကို၊ နယ်ပို့လိုက်ပြီ ..တဲ့။

ဘယ်ပို့လိုက်မှန်းလည်း၊ မသိဘူး။

"အဲဒါကြောင့်၊ ငါ..မူးရူးနေရင်၊ ဘဝပျက် သွားမှာစိုးလို့၊

ကိုရင်လာဝတ်တာ"

"မင်းတို့လို ကောင်တွေကြောင့်၊ သာသနာ့ နယ်မြေက၊ ဒုက္ခသည်

ကယ်တင်ရေးစခန်း ဖြစ်တော့မယ်"

ရှင်ဥက္ကဋ္ဌ(ခ) အောင်ဖူး၏ ပဏှာ စကား။

*